

ПАЛАМАРЧУК Василь Юхимович

*Випускник автомобільного
факультету (1977)*

Директор Автобусного парку № 6
КП «Київпастрас»
Заслужений працівник транспорту України

Народився 1 січня 1950 р. у с. Неділкеве Савранського району на Одещині в родині вчителя математики Юхима Григоровича та колгоспниці Ніни Полікарпівни.

Василь Паламарчук із раннього дитинства відчув потяг до техніки. Тож у 1966 р. закінчив Савранську середню школу та курси трактористів при місцевій райсільгосптехніці і почав працювати трактористом у колгоспі ім. В. П. Чкалова. Протягом 1968–1971 рр. служив на Чорноморському флоті. Нині є полковником Збройних сил України в запасі.

Після закінчення військової служби В. Ю. Паламарчук вирішив реалізувати давню мрію. У 1971 р. поїхав до Києва і вступив на підготовче відділення КАДІ, а вже в 1972 р. став студентом автомобільного факультету. Під час навчання займав активну громадську позицію — був старостою групи, секретарем комсомольського бюро факультету, а в 1974–1976 рр. — командиром студентських будзагонів, які працювали у Казахстані і на Чукотці.

Отримавши диплом спеціаліста, Василь Юхимович хотів розвивати транспортну інфраструктуру віддалених районів країни, але доля склалася інакше: разом зі своєю дружиною Людмилою Паламарчук (Мамчур) — випускницею економічного факультету КАДІ — за направленням залишився працювати у Києві.

Стрімка кар'єра В. Ю. Паламарчука розпочалася у Київському АТП-09125, де він пройшов шлях механіка автоколони, інженера виробничо-технічного відділу, начальника гаража. Проте маючи невпинне бажання долати труднощі, молодий спеціаліст пішов зі стабільного підприємства, щоб долучитися до будівництва та введення в експлуатацію АТП-09126 (нині — автобусний парк № 6 КП «Київпастрас») у тоді новому Мінському (зараз — Оболонський) районі Києва. У січні 1981 р. він був призначений на посаду начальника виробничо-технічного відділу новоствореного підприємства, а у квітні 1981 р. — головного інженера. На громадських засадах обраний секретарем партійної організації парку.

19 серпня 1983 р. у віці 33 років Василь Юхимович очолив АТП-09126 та став наймолодшим на той час директором серед керівників автотранспортних підприємств столиці. За понад 30 років роботи на цій

посаді він згуртував навколо себе команду професіоналів, яким вдалося вивести новостворений парк в одне із найбільших та найуспішніших автотранспортних підприємств міста. Під його керівництвом над підвищенням якості та культури пасажирських перевезень, будівництвом, реконструкцією та модернізацією Автобусного парку № 6 працювало понад 100 випускників КАДІ (НТУ). Принциповість та професійність В. Ю. Паламарчука була високо оцінена жителями Оболонського району — вони тричі обирали його депутатом Мінської районної ради. Крім того, він удостоєний багатьох державних нагород та відзнак КМДА. Нині довірене йому підприємство є одним із кращих автобусних парків Києва і забезпечує пасажирські перевезення в Оболонському, Деснянському, Дніпровському і Подільському районах міста.

Понад усе цінуючи людське життя, Василь Паламарчук ніколи не залишався байдужим до чужого горя. Під його керівництвом автобуси Автопарку № 6 одними з перших 26 квітня 1986 р. прибули у м. Чорнобиль, а вже наступного дня розпочали евакуацію жителів м. Прип'ять. Пам'ятаючи правило, засвоєне за часів служби на Чорноморському флоті, Василь Юхимович постійно контролював вивезення населення із найбільш небезпечних, наближених до ЧАЕС районів. За самовіддану роботу з ліквідації аварії та усунення її наслідків 30 грудня 1986 р. він був нагороджений Почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР.

В. Ю. Паламарчук постійно підтримує контакти із рідним інститутом. Протягом багатьох років був головою ДЕКу, а сьогодні очолює організаційний комітет курсу. З великою повагою згадує своїх викладачів А. М. Мансурова, Л. Ю. Яцківського, М. М. Рубана та інших, мудрі настанови яких не втрачають своєю актуальності упродовж багатьох років.

У родині автомобілістів Василя та Людмили Паламарчуків зростає нове покоління. Донька Тетяна у 2002 р. закінчила історичний факультет КНУ імені Тараса Шевченка, а в 2009 р. здобула ступінь кандидата історичних наук. Син Олексій пішов шляхом батьків — у 2003 р. здобув освіту на факультеті управління на транспорті НТУ та займається міжнародними вантажними перевезеннями. Любов до транспорту люблячий дідусь — ветеран автомобільного транспорту та водій I класу — прищеплює своїм онукам: Кирилу, Марії, Артему й Михайлові.